

När blåklinten blommar

Amanda Hellberg

När blåklinten blommar

Silverfallen

Lovereads

Tidigare utgivning:
Styggelsen 2008
Döden på en blek häst 2010
Tistelblomman 2012
Jag väntar under mossan 2012
Snögloben 2013
Jul i krinolin 2020
Jul i rubinrött 2021
Jul i rampljus 2022
Rosengömman 2023

Lovereads

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Amanda Hellberg 2024
Enligt avtal med Enberg Agency
Omslag: Michael Ceken, Tegel & Hatt
Omslagsbild: Getty.com, Midjourney
Tryckt hos ScandBook, EU 2024
ISBN 978-91-89589-23-0

Prolog

Gestalten som tittade på henne log. Den kliniska distansen i blicken och det kyliga leendet skrämde henne. Det var som om hon inte var människa längre utan bara ett problem som måste lösas, ett hinder att undanröja. Chocken fick henne att skaka och det var svårt att andas. Inom henne steg paniken. Hon var helt maktlös, i någon annans våld. Någon som ville henne illa.

Hon hade varit en idiot, förblindad och distraherad av en massa struntsaker och bagateller. Men också lögner, hemligheter och villospar. Det var inte likt henne att tappa fokus, splittras och missa hela bilden. Hur hade hon kunnat vara så dum att hon inte fattat tidigare?

Någon hade lekt med henne. En fasansfull lek som nu skulle komma att kosta henne allt. Vita prickar dansade framför ögonen och hon insåg att det inte var långt kvar. Ovanför flimrade ett lysrör och det brusade svagt till höger om henne, kanske ett kylskåp eller ett element. Hon kunde bara röra sig ytterst lite och drog fingertopparna orkeslöst över det klibbiga, smuliga linoleumgolvet hon låg på.

Ansiktet kom närmare och närmare, tycktes sväva precis ovanför synfältet. Hennes andedräkt kom i korta stötar. Hon försökte ge ett ljud ifrån sig, säga något, be om nåd. Men inget kom, det gick inte, halsen var hopsnörd och musklerna ville

inte lyda. Pulsen rusade och adrenalinet pumpade i kroppen, varenda liten del av henne ville fly. Det leende ansiktet ändrade karaktär. Ett slags vemod kom över det, som snabbt förvreds till en hemsk grimas. Sedan brast blicken och ögonen tycktes inte längre se henne.

Men det var för sent för henne att komma därifrån, hon var alldeles för nedsatt. Ändå fanns det fortfarande en liten del av hennes medvetande som kunde ställa sig utanför och analysera situationen. Som såg de döda flugorna inuti lysröret, som noterade fuktfläckarna i taket. Som konstaterade att hon hade dödsångest, och att det nog inte var långt kvar.

Hon tänkte på dem hon älskade, att hon aldrig mer skulle få se dem. Det var outhärdligt och gjorde mer ont än något annat. Det kändes som om hjärtat sprängdes inne i bröstkorgen. En tår rann från ögonvrån och kittlade hennes tinning. Sedan blev allt mörkt.

I

”Titta, där är Nellys mamma!”

Anna Sager såg på sin dotter. Astrid och hon satt vid ett bord inne på Georges grill och åt falafel. Det var i mitten av mars och de hade inte behövt mössor eller vantar på ett par veckor. Anna snodde runt och såg sin väninna Helena stå vid kassan. Gravidmagen putade ut från den oknäppta kappan och det röda håret var på ända. Ändå lyckades Helena se glamourös ut på sitt eget bohemiska sätt.

”Hejsan, tänk att man springer på dig här”, sa Anna och smög upp bakom henne.

”Åh, herregud, vad du skräms”, sa Helena. ”Jag behöver stärka mig med en kycklingburgare innan jag åker hem till Tom och flickorna. Det är det enda jag är sugen på just nu.”

”Då ska du äta det. Vill du sitta med oss?” frågade Anna och slog ut med armen.

”Gärna.”

”Har du varit på hotellet och jobbat ända tills nu?”

Anna sneglade på klockan.

”Jobbat och jobbat, jag har kollat på tapetprover och haft medarbetarsamtal med några i personalen”, sa Helena och ryckte på axlarna.

Helena Hedström och hennes man Tom drev sekelskifteshotellet Rosenlund på andra sidan berget Billingen. En riktig

pärla som Anna hade den stora glädjen att kalla sin arbetsplats.

”Nu kommer väl säkert Kim snart också”, sa Helena och högg in på sin mat. Dressingen rann ner på hennes fingrar och hon gjorde inte minsta ansats att torka bort den, så uppslukad var hon av sin burgare.

”Tror du inte det blir mer hemlagat nu när Emilia och hon bor ihop igen?” sa Anna och drack av sin cola.

Själv skulle hon ha älskat att vara två vuxna i huset och dela tillvaron som förälder med någon. Men efter att hennes man Jacob gått bort alldeles för ung hade hon levt ensam med Astrid. Anna gillade att laga mat men ibland kändes det enklare och trevligare att ta sin dotter i handen och traska ner till gatuköket längst ner i Rönnbacken.

Georges grill var ett gatukök med libanesisk touch och den lilla restaurangdelen var inredd som en fransk bistro med rutiga vaxdukar, mysig belysning och vinylklädda bås. Det var inte bara kvarterets favorit, utan hela Skövde lockades dit av den goda maten och den varma välkomnande ägaren George Khory, far till den respekterade miljöforskaren Nadja.

Grillen hade en speciell plats i Annas hjärta, det var här hon hade träffat Daniel året innan. Den blonde, trygge polisen som ständigt fanns i hennes tankar, och som hon tyvärr träffade alldeles för sällan. Deras olika jobbtider verkade ständigt krocka, och så var det ju den där lilla omständigheten med att Anna fortfarande inte hade berättat om Daniel för sin nioåriga dotter.

”Haha, när man talar om trollen!” hojtade Helena.

För där var hon, Kim Fahlander, gängets yngsta medlem med sina trettiotvå år.

”Vad kan jag säga, det är jag som är ansvarig för middagen där hemma idag”, sa Kim och bugade. ”Fast ... det hade jag tydligen glömt att komma ihåg. Då blev det så här.”

”Vad var det jag sa”, sa Helena och flinade. ”Jag är allt lite synsk. Erkänn det, Anna.”

”Ja, du är vår egen häxa”, sa Kim och norpade några pommes frites från Helenas tallrik.

”Hördu du!” sa Helena och daskade till hennes fingrar. ”Låt en gravid kvinna ha sina pommes frites ifred!”

”Nu fattas bara Nadja. Kom igen, vi tar en gruppbild och skickar till henne”, sa Kim och trängde in sig mellan Helena och Anna. Hon höll upp sin mobil och tog några foton.

”Får jag se”, sa Astrid. ”Nä, ni ser inte kloka ut. Jag tar bilden i stället.”

”Hon är fotoproffs, den här ungen”, skrockade Anna stolt.

När Astrid var nöjd med fotot av de tre väninnorna skickade Kim bilden i deras chattgrupp *Queens of Rönnebacken*.

”Se där ja, hon svarade direkt”, sa Kim och höll fram sin mobil.

18.36

Sitter på tåget från Stockholm, har haft en föreläsning på KTH. Spara lite falafel till mig, och hälsa pappa. Längtar till nästa bokklubbsträff. Puss!

”Nu kommer det en bild här också”, sa Anna.

Fotot var en selfie från tåget där Nadja gjorde en fånig grimas med uppspärrade ögon och utsträckt tunga, men hennes skönhet lyste ändå igenom.

”Åh, där är ju den där unge killen igen”, sa Helena och pekade på mannen som satt intill Nadja.

Bara en del av honom syntes; axeln, den kantiga käken och det halvlånga mellanblonda håret, men alla kände igen honom.

”Mm, hennes snygga doktorand”, sa Anna.

”Trevligt resesällskap.”

Kim höjde på ögonbrynen.

”Ja, verkligen. Nadja ser ... väldigt glad ut”, sa Helena.

”Nej hörni, nu ska jag och magen vagga iväg. Vi ses snart igen, jag älskar er.”

”Och vi älskar dig”, sa Kim och Anna i munnen på varandra.

Anna bet i sin burgare och såg genom fönstret när Helena gick sin väg. En bit bort vände sig Helena mot gatuköket och vinkade till dem. Anna vinkade tillbaka. Hon kände sig betydligt mer upprymd nu än hon gjort innan. Vad lyckligt lottad hon var som bodde så nära sina bästa vänner.

2

Gustav drog handen genom sitt mörkblonda hår och gick runt Nadjas skrivbord. Det fladdrade till i henne, en känsla i magtrakten som spred sig upp i bröstet. Tänk att hon fortfarande kände så varje gång de sågs, trots att de varit tillsammans i snart två år. Dörren till hennes arbetsrum var låst men det var ändå ytterst riskabelt att vara intima här på högskolan.

Gustav tog tag i hennes stol och vred henne bestämt emot sig. Han sa ingenting, det behövdes inte. Hon såg i hans blick vad han hade i tankarna, och att det inte var lönt att protestera. Han rörde vid henne med ett naturligt självförtroende som gjorde henne knäsvag. En slinga i håret föll ner över hans panna och hon sträckte armarna mot honom trots att hon inte borde. Trots att det här var det absolut mest olämpliga och dumdristiga de kunde hålla på med. Men de hade varit tvungna att hålla sig ifrån varandra under hela gårdagen, när de varit omgivna av andra på resan till och från Stockholm.

Gustav var Nadjas student, en av de mest lovande doktorander hon mött under sin yrkesbana, och femton år yngre. Det gjorde ont i henne att se Gustav lida över att de var tvungna att smyga med sitt förhållande. Hon längtade också efter att kunna vara öppen med sin kärlek, även om Gustav drömde

om det ännu mer. Men det skulle ta lång tid, först måste han bli klar med sin doktorsavhandling och sedan helst skapa lite tidsmässigt avstånd. Annars skulle skvallret gå, och det skulle bli brutalt, och kunna skada hennes karriär så illa att den aldrig skulle gå att reparera. Världen funkade helt enkelt så om man hade hennes bakgrund, och hennes kön.

Nadja flämtade till och tankarna på det svåra skingrades. Hans händer var på väg in under hennes välskräddade kjol, men när det knackade på dörren flög Gustav nästan ifrån henne. Han satte sig blixtnabbt i soffan och tog fram mobiltelefonen, som han låtsades studera intensivt, men hon kunde se de hastiga pulsslagen på hans hals. Nadja fick bråttom med att justera kläderna och gick för att öppna.

”Hej, jag ville bara kolla så du kommer till välkomstfikat för Hans-Erik om en kvart. Visst säger du några ord?”

Nadja såg in i ett piggt ansikte med skrattrynkor, som ramades in av en stålgrå pagefrisyr. Om Marianne, en av institutionens administratörer och en riktig trotjänare, reagerade på att Nadja låst dörren om sig och Gustav så var det ingenting den glasögonprydda kvinnan avslöjade med så mycket som en min.

”Absolut. Tack för påminnelsen, Marianne! Jag ska bara avsluta med Gustav här, sen kommer jag.”

”Vad fint. Vi håller till i stora mötesrummet.”

Nadja stängde dörren igen och vände sig mot Gustav.

”Avsluta med mig, på en kvart? Verkligen?”

Han rättade till tröjan medan han tittade intensivt på Nadja och fick henne att rodna.

”Sluta”, viskade hon och satte sig bakom skrivbordet igen.

”Men vi kanske kunde ... ses lite senare?”

”Har du verkligen tid med mig då?” frågade Gustav retsamt.

”Alltid. Eller, nästan alltid”, svarade hon.

”Mm. Jo, jag vet ju att jag inte alltid kan vara högsta prioritet för dig.”

Nadja visste inte vad hon skulle svara. Gustavs ton var skämtsam, men det fanns ett allvar där under. Hon hoppades att det här inte var på väg åt ett håll hon helst undvek: Gustavs önskan att vara öppen med deras relation medan hon var fast besluten om att det enda rätta var att fortsätta hålla den privat, bara mellan dem.

”Vad kul att Hans-Erik är tillbaka, eller hur?” sa Gustav med ett gläntigare tonfall.

Nadja var tacksam över att han bytte ämne.

”Vilken legend han är ändå”, fortsatte Gustav och la händerna bakom nacken.

Nadja kunde se hur musklerna spelade under hans finstickade lammullströja och fick anstränga sig hårt för att inte tänka på hur det skulle vara att slita av honom kläderna här och nu. Hon måste skärpa sig, hennes gamla mentor Hans-Erik var tillbaka efter en längre utlandsvistelse och hon hade verkligen saknat honom.

Gustav reste sig.

”Förlåt, jag ska lämna dig ifred så får du samla tankarna inför talet.”

Nadja såg tacksamt på Gustav. Så likt honom att läsa av situationen och sätta hennes behov främst.

Hon följde Gustav med blicken medan han tog på sig jackan.

”Hur blir det med era mentorsamtal nu när han går i pension?” fortsatte han och la handen på dörrhandtaget.

”Jag hoppas vi kan ta upp dem igen”, sa Nadja. ”Det är rena terapin för mig, och jag har saknat dem när han har varit i USA. Kommer du till fiket?”

”Absolut”, sa Gustav. ”Jag har hört rykten om tårta. Sen kan vi väl hålla det lite öppet mellan oss senare ifall du får

andra planer. Jag har ändå ett experiment på gång i labbet som jag måste titta till fram emot kvällen.”

”Det blir bra”, sa Nadja. ”Jag kanske kommer och hittar dig i labbet senare. Men det finns en chans att Hasse vill gå ut och ta ett glas vin efteråt, så bli inte för besviken om jag inte hinner.”

Gustav ryckte på axlarna och log hoppfullt. Hon tyckte att han rent av såg lite sorgsen ut. Det gjorde ont i henne att det skulle behöva vara på det här sättet mellan dem, men att gå ut med förhållandet nu skulle bara förstöra för Gustav, och inte minst för Nadja själv. Hon måste få honom att förstå det, för trots alla hennes försök så verkade hon inte nå fram.

3

”Välkomna till Rosenlund!”

Helena stod i receptionen till sitt vackra hotell nära Silverfallen och checkade in dagens första gäster. Två nästan outhärdligt förälskade män i yngre medelåldern. Den ene såg ut som en sexig cowboy minus hatt och den andre hade marinblå blazer med en blomma i knapphålet, en vit nejlika.

”Tack, vi är så glada att äntligen kunna komma hit”, sa mannen med nejlikan. ”Och vi skulle gärna vilja boka bord till ikväll.”

”Det går bra, vilken tid hade ni tänkt er?” frågade Helena precis när barnet måttade en rejäl spark mot hennes blåsa.

Hon lyckades hålla masken, men Tom såg den lilla grimassen. Hennes man befann sig mitt i lobbyn i full färd med att dirigera om en leverans nytvättade handdukar till hotellets varuingång.

”Är det min lilla fotbollsspelare som plågar dig”, frågade han ömt när gästerna hade lämnat entrén efter sin middagsbokning. ”Ta en paus. Eller ännu hellre, gå upp på vårt rum ett par timmar, eller åk hem.”

”Hur skulle det se ut? Vi har en ny receptionist som kommer alldeles strax. Jag har ju aldrig ens träffat henne, så självklart måste jag vara på plats då.”

”Ja, men sen kanske? Vi kan ta upp lite snacks på rummet,

och vila middag ihop? För snart blir det inte så mycket till vila, det vet du ju.”

Han gick in bakom disken och sträckte fram händerna för att smeka hennes stora mage, men Helena ryggade tillbaka.

”Jag vet själv vad som är bäst för mig, och just nu är det att jobba.”

”Okej, men jag vill bara att du tar hand om dig.”

Tom såg sårad ut, men hon kunde inte rå för sin reaktion. När hon hade varit gravid med Molly och Nelly hade hon älskat närhet, sökt sig till honom och njutit av hans beröring. Den här graviditeten var annorlunda och hon försökte att inte tänka på orsaken. Men ibland trängde sig de jobbiga tankarna ändå upp till ytan, och då fick hon nästan svårt att andas, så mycket skämdes hon.

Anna kom gående genom lobbyn bärande på en stor låda med broschyrer.

”Men hjälp henne, Tom”, sa Helena med ett vassare tonfall än hon brukade använda.

Hon måste verkligen skärpa sig, det var helt oacceptabelt att låta sitt usla humör gå ut över andra, det var inte *hon*. Helena kände inte igen sig själv, och hon hatade det.

”Jag klarar mig men tack, den ska till lilla förrådet”, sa Anna och lassade över lådan. De såg länge efter Tom när han gick iväg.

”Hörde du oss?” frågade Helena.

”Nej, men jag anade en viss... stämning”, sa Anna.

”Jag känner mig hemsk”, mumlade Helena. ”Men jag orkar bara inte med att han ska kladda på mig hela tiden. Och dalta med mig.”

”Du får känna så. Vad kan jag göra?”

”Inget annat än det du redan gör. Du är bäst”, sa Helena, och hon menade det.

Anna och hon var inte bara grannar. Med åren hade hon blivit Helenas allra närmaste vän, och dessutom en fantastisk marknadschef för Rosenlund. Hon hade nog anat att något inte riktigt var som det skulle med Helena, och kanske hade Helena också antytt något om orsaken i ett svagt ögonblick, precis i början av graviditeten när tankarna snurrade vilt och hon till och med funderade på abort. Men Anna var alldeles för finkänslig för att gräva i något som Helena uppenbarligen inte ville prata om, och för det var hon oändligt tacksam. Och aborten hade Helena slagit ur tankarna när hon förstod hur innerligt glad Tom var över det här lilla miraklet, som han kallade det. Ett mirakel både för att Helena var över fyrtio, och för att han fått beskedet att hans spermatal var försvinnande lågt.

Om han bara visste, tänkte Helena. Han skulle aldrig förlåta mig, och det skulle slita sönder hela familjen.

Barnet sparkade igen, den här gången bakåt mot revbenen. Helena gned sig över ryggen och släppte ut en suck.

”Gå iväg en stund”, sa Anna. ”På riktigt. Jag messar dig så fort den nya receptionisten kommer. Vad hette hon nu igen?”

”Nathalie Johansson”, sa Helena och haltade iväg.

Hur fasen skulle hon klara ett par månader till i den här allt otympligare kroppen? Men, handen på hjärtat, så var det inte de fysiska besvären som plågade henne mest. Det var samvetsqualen. För hur skulle det här bli egentligen? Skulle hon klara av det? Ja. Hon måste.

När Helena hade besökt toaletten gick hon ut på baksidan av hotellet för att ta frisk luft. Det var behagligt svalt väder, och tack och lov folktomt. Vid ena sidan av hotellet tornade bergssidan upp sig, och på andra sidan slingrade sig vandringsleder mellan de mjuka kullarna. Helena hade inte orkat promenera i omgivningarna på några veckor och hon saknade det.

Hon satte sig på en bänk, blickade upp mot bergssidan och la händerna på magen. Den lilla där inne, eller om det var den lille, hade lugnat ner sig för stunden. Hon gjorde ett försök att lyssna inåt, skapa någon sorts kontakt med barnet. Med flickorna hade hon känt en naturlig samhörighet redan tidigt i graviditeten, och ofta pratat med dem, smekt den spända huden och föreställt sig människan där inne. När barnen fötts hade Helena upplevt att hon redan kände dem. Hon hade frossat i fina mammakläder och fascinerats av sin egen kropps förändringar. Och ofta hade hon fotat sig själv i spegeln, ibland tillsammans med Tom. Ömsinta bilder som hon sett tillbaka på med kärlek, som dyrbara klenoder från en förtrollad tid. Inget sånt den här gången. Men hon orkade knappt känna någon sorg över det. Hon orkade bara jobba, det stängde i alla fall ute tankarna. För det efterlängtrade barnet hon bar på var med största sannolikhet inte Toms, utan resultatet av en galen, omdömeslös natt, ett oförlåtligt snedsteg med Rosenlunds unga trädgårdsmästare Adam. En fruktansvärd hemlighet som Helena inte hade för avsikt att berätta för någon enda människa, någonsin.

I ett par minuter fick hon sitta så innan det knastrade i gruset av fotsteg som närmade sig. Det var Adam. Självklart var det Adam. Helena svor inombords. Han bar en kratta och en spade över axeln och stannade upp när han såg henne.

”Hej, hur går det?” sa han och tittade lite blygt på hennes stora mage.

”Jovars”, sa Helena. ”Hur går det själv?”

Det hade varit stelt mellan dem sedan den där ödesdiga stunden, och Helena hade haft tankar på om det egentligen skulle fungera att han jobbade kvar. Men Adam var en fantastisk duktig trädgårdsmästare som anlagt den prisbelönta rosenträdgården som verkligen hade satt Rosenlund på

kartan, och hon hade ingen anledning att avskeda honom. Dessutom var han en fin person som Tom höll högt, och som verkligen behövde det här jobbet. Han kom från en trasslig bakgrund och hade inte ens gått ut högskolan. Det fanns heller inga känslor mellan dem, det var Helena absolut säker på.

Undrade Adam om hennes graviditet hade något med deras natt att göra? Förmodligen. Han var ingen idiot och han kunde ju räkna, men det var ingenting som han nämnt, och heller ingenting som Helena hade för avsikt att ta upp med honom. Hon visste inte hur Adam skulle reagera om han ställdes inför ett så omvälvande besked. Och om han någon gång skulle få för sig att fråga så hade hon bestämt sig för att blåneka.

För när allt kom till kritan så var det ju Tom hon älskade, bara Tom, och flickorna, och allt det som de hade skapat tillsammans. Familjen.

Just då messade Anna.

15.36

Är du OK? Nathalie är här nu.

Det första Helena såg var håret. Den unga receptionistens hår var lika långt, lockigt och eldigt rött som hennes eget. Det andra hon såg var Toms blick på den unga kvinnan. Han såg helt betagen ut, för att inte säga förtjust.

Något mörkt kom över Helena. Något primitivt och rasande. Men hon gjorde det som måste göras, hon harklade sig och gick för att hälsa.

”Nathalie heter jag, hej, vad trevligt att äntligen träffas!”

Hon skulle verkligen kunna vara min yngre syster, tänkte Helena och tittade på Nathalie med en blandning av fascination och ren avundsjuka. En yppig och betydligt yngre version med perfekt fräknig hy och världens vackraste gröna ögon.

Det var nästan lite som om Tom anställde en bättre kopia av mig nu när jag snart ska vara föräldraledig, tänkte Helena men slog genast bort den barnsliga tanken.

”Nu har vi strax gäster här, jag ser att det kommer en bil där ute”, sa Helena och bytte plats med Anna bakom disken. ”Jag tar hand om dem, så kan väl ni visa Nathalie runt här på hotellet? Jag har lite ont i höften dessutom så det vore jättefint.”

”Är det tvillingar?” frågade Nathalie storögt. ”De ska födas väldigt snart, va?”

”Nej, det är bara en. Vad vi vet i alla fall”, sa Tom och skrattade lite för högt, som om han kläckt ur sig ett skämt i klass med en riktigt vass ståuppkomiker.

”Inte så väldigt snart, det är nästan två månader kvar”, sa Helena och log syrligt.

”Oj då”, sa Nathalie och stirrade på Helenas kropp.

Tom slog ut med handen och visade vägen mot matsalen. Helena tyckte att han riktigt struttade där han gick och hon noterade att han sög in magen och sköt ut bröstet. Det såg utomordentligt fånigt ut. Anna dröjde sig kvar i några sekunder och gav Tom och Nathalie lite försprång. Hon mötte Helenas blick.

”Vad i hela ...”, sa hon nästan ljudlöst. ”Det är kusligt!”

”Vadå, tycker du också att vi är ... lite lika?” viskade Helena samtidigt som de nyanlända gästerna närmade sig entrén.

”Lite? Skojar du?” sa Anna. ”Men med ett undantag, förstås. Du är mycket snyggare.”